

[Økonomiministeren.]

ham en trøst — dem kommer han ikke til at stemme om. Det er ikke papirer, der forelægges til afstemning her i folketinget. Det er et materiale med nogle oplysninger, og man plejer ikke at forelægge sådant materiale til afstemninger her i tinget. Her tager man standpunkt til en politik og ikke til noget oplysningsmateriale.

Endelig siger hr. Bertel Haarder, at han ville gerne være sikker på, at han får et eksemplar. Ja, under én forudsætning, at der ikke bliver valg forinden, og det tror jeg ikke.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Steen Folke* (VS) til socialministeren:

„Kan ministeren acceptere, at klienter på københavnske socialkontorer får en helt utilstrækkelig samlebandsbetjening?“

(Spm. nr. 514).

Skriftlig begrundelse.

Efter bistandslovens ikrafttræden er situationen på flere københavnske socialkontorer blevet stærkt forværret. I forbindelse med lovens gennemførelse blev det fremhævet, at loven skulle give særlig mulighed for en bistand, der var skræddersyet til den enkeltes behov. Men på flere københavnske socialkontorer betjenes klienterne på samleband, ofte fem pr. time eller mere. Behandlingen af børneværnsager er stort set gået i stå. Arbejdspresset er så stort, at adskillige medarbejdere har fået nervesammenbrud. På en række socialkontorer bliver der tirsdag den 1. juni afholdt faglige møder for at drøfte de fortvivlede vilkår.

Problemerne skyldes til dels vanskeligheder med at få bistandsloven til at fungere, bl. a. fordi en række cirkulærer kom meget sent. Men en mere grundlæggende årsag er den helt utilstrækkelige personalenormering, som dels giver medarbejderne utålelige arbejdsbetingelser, dels går ud over klienterne.

Selv om ansvaret for forholdene på de københavnske socialkontorer i første række er kommunens, må der være grænser for, hvor dårlig en bistand ministeren kan acceptere.

Steen Folke (VS):

Den sociale bistandslov blev jo vældig opreklameret, her inden den trådte i kraft den 1. april. Socialministeren og andre talte om en bistandslov, der er skræddersyet til den enkeltes behov. Man slog vældig på tromme for det forebyggende, det opsøgende, det rådgivende arbejde, som skulle iværksættes efter bistandslovens ikrafttræden.

Men virkeligheden er en ganske anden. På københavnske socialkontorer ekspederes de, der henvender sig, helt klart på samleband for tiden. Ofte ekspederes op til 5 klienter i timen. På Ravnsborggade socialkontor er der ventetider på op til 5 timer, og nogle må gå med uforrettet sag.

Det er ikke nogen forsvarlig behandling af de sociale sager, der finder sted. På de fleste københavnske socialkontorer har man fuldstændig opgivet at tage sig af børneværnsagerne, som er nogle af de sager, som virkelig kræver temmelig megen tid, hvis man skal gøre noget reelt ved dem. Det har man måttet lægge til side. Det ligger i dynger, det ryger ind på hylden. Der er simpelt hen ikke tid til det. Medarbejdernes forhold er så fortvivlede, at det er umuligt at give en forsvarlig behandling af sagerne.

Er der på den baggrund noget at sige til, at mange af dem, der søger på socialkontorerne, føler sig ført bag lyset af socialministerens propaganda for bistandsloven?

Socialministeren (*Eva Gredal*):

Der bliver spurgt, om jeg kan acceptere, at klienter på københavnske socialkontorer får en helt utilstrækkelig samlebandsbetjening, og dertil må jeg naturligvis sige, at det kan jeg ikke som socialminister acceptere, hvad enten det er i København eller det er uden for København. Hvis dette blev nærmere dokumenteret over for mig, måtte jeg gribe ind som øverste administrative myndighed vedrørende social bistand, således som det står i § 14 i bistandsloven, selv om den praktiske tilrettelæggelse af den sociale forvaltning, som spærgeren har været inde på, er overladt til kommunerne.

Nu er det jo ikke så mærkeligt, om landets største kommune kunne have særlig mange overgangsvanskeligheder at kæmpe med, ikke mindst fordi kommunens hidtidige administrative opbygning i udpræget grad